

ת"פ 34452/05/14 - מוחמד חוסיין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 34452-05-14 מדינת ישראל נ' חוסיין
תיק חיצוני: 01450201401491

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש	מוחמד חוסיין
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה להורות על החזרת תפוס.

ביום 19.5.14 נתפס רכב מסוג מיצובישי מ.ר. 82-433-35 (**להלן: "הרכב"**) הרשום על שמה של אשת המבקש הגב' פאוזיה חוסיין, ת.ז. 058187485, בשעה שהמבקש נהג בו כשהוא מסיע בו שוהה בלתי חוקי.

ביום שלמחרת, 20.5.14, הוגש כנגד המבקש כתב אישום ובו ביום, לאחר שכתב האישום תוקן על ידי המאשימה כך שצויין בו כי המבקש העסיק את אותו שוהה בלתי חוקי ביום 18.5.14 בלבד, הוא הורשע על פי הודאתו בעבירות של הסעת והעסקת שוהה בלתי חוקי שלא כדין לפי סעיפים 12א (ב) ו- 12א(ג) (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

המבקש העותר להחזרת הרכב לידי, טוען כי מדובר ברכב המשמש את כל בני משפחתו (ובהם 5 ילדי הקטינים) לצרכי מחייתם היום-יומיים לרבות יציאה לטיפולים רפואיים. עוד טוען המבקש להיותו אדם מבוגר בן 69, נורמטיבי, ללא עבר פלילי ולכך שמדובר היה בארוע חד פעמי שבמסגרתו הוא העסיק את אותו שוהה בלתי חוקי בעבודות נקיון בביתו.

מהודעת אשת המבקש (**ת1**) עולה כי אף לגרסתה, הגם שהרכב רשום על שמה, הרי שבהיותה בלתי מורשית לנהיגה, המבקש הינו האדם היחיד שעושה בו שימוש.

בתגובה לבקשה זו הודיעה המשיבה כי היא מתנגדת להשבת הרכב שכן מדובר ברכב ששימש את המבקש לביצוע עבירה של הסעת שב"ח וכי בכוונתה לעתור בסיומו של ההליך המשפטי לחילוט הרכב בהתאם להוראת סעיף 39

עמוד 1

לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

בתגובה לכך טען ב"כ המבקש כי אל לה למשיבה לפנות אל הוראת סעיף 39 הנ"ל, שעה שהמבקש לא עומד בתנאיה של ההוראה המיוחדת הקבועה בסעיף 12א(2ד)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 ואשר על פיה מקום שבו הורשע אדם בעבירה נוספת של הסעת שב"ח, רשאי בית המשפט להורות על חילוט רכבו.

סעיף 12א(2ד) לחוק הכניסה לישראל קובע כי:

"אדם שהורשע בעבירה לפי סעיפים קטנים (ג) או (5ג), ושבתוך שלוש שנים מיום הרשעתו הורשע באחת העבירות כאמור יחולו לגביו הוראות אלה:
(1) בית המשפט אשר הרשיע אותו בעבירה הנוספת יורה על חילוט הרכב שבו נעברה העבירה, אם הוא בעליו של הרכב או המחזיק בו דרך קבע, ואולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, שלא לעשות כן; החליט שלא לחלט את הרכב יחולו הוראות סעיף קטן (2ג)."

כלומר, במקרים בהם מורשע נאשם בעבירה נוספת לפי חוק הכניסה לישראל הנ"ל - קיימת חובת חילוט, למעט באותם המקרים שבהם מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות שלא לעשות כן.

נשאלת השאלה האם אכן, כטענת ב"כ המבקש, הוראת סעיף זה יש בה כדי לאיין את האפשרות לחילוט הרכב בהתאם סעיף 39 לפסד"פ הקובעת כי:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

תשובה ברורה לשאלה זו אפשר למצוא בדברי כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 4105/06 ג'אבר נ' מדינת ישראל ולפיהם:

"... המצב המשפטי הנכון בעינינו הוא, כי סעיף 39(א) על עמדו עומד ובכל עת, והוא אינו הוראת שעה. הוא מקנה שיקול דעת לבית המשפט החל מעבירה ראשונה. ואולם, במקרה של עבירה נוספת, מחמירות הוראות הדין - על פי חקיקת השעה: שיקול הדעת של בית המשפט מצטמצם, ותחת שיקול דעת אם לחלט, בא שיקול הדעת אם לא לחלט."

יחד עם זה, נקבע לא אחת כי כאשר תפיסת נכסים נעשית על מנת להבטיח אפשרות לחלט את החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי של הנכס. כך למשל, בבש"פ 6529/10 דודו מגדיש נ' מדינת ישראל נקבע כי:

"בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בהודעת המבקש (ת/2), על רקע כתב האישום שהוגש נגדו ועברו הנקי, סבורני כי ניתן להסתפק במקרה זה ב"חלופת תפיסה" שפגיעתה בזכות הקניין שלו תהא פחותה (ר' רע"פ 1588/13 סובחי נ' מדינת ישראל).

המבקש הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן ונכון להיום קבוע הדיון בתיק העיקרי לקבלת תסקיר וטיעונים לעונש ליום 27.10.14. בהודעה שנגבתה ממנו במשטרה (ת/2) אישר המבקש כי ידע שהאדם שהוא מסיע הינו תושב שטחים, הודה כי עשה טעות והתנצל על המעשה.

לנוכח הזיקה הברורה הקיימת בין הרכב נשוא הבקשה לבין העבירה והצהרת המשיבה על כוונתה לבקש את חילוט הרכב מחד ולאור טענת המבקש שנשמעה לי אמיתית וכנה ואשר לפיה המשך תפיסת הרכב עד לתום ההליך המשפטי יסב לו ולבני משפחתו נזק רב מאידך, הנני מורה על השבת הרכב לידי המבקש, בכפוף לתנאים הבאים:

- א. ניתן בזאת צו האוסר כל דיספוזיציה ברכב מסוג מיצובישי מ.ר. 82-433-35. הצו יירשם במשרד הרישוי כתנאי לשחרור הרכב.
- ב. המבקש יפקיד סך של 5,000 ₪ במזומן או בדרך של ערבות בנקאית בקופת בית המשפט, להבטחת תפיסת הרכב למקרה שבו הוא יחולט.
- ג. המבקש יחתום על התחייבות שלא לבצע כל דיספוזיציה ברכב אלא לשם חילוטו על ידי המדינה.

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי זו לב"כ הצדדים בפקס.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ד, 28 מאי 2014, בהעדר הצדדים.